

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 103
(octubre de 2019)
Argelia, América Latina, Europa:
ofensiva del imperialismo y
resistencia de los pueblos

Després de la sentència europea, redoblem l'exigència: Llibertat per als republicans catalans!

El 3 d'octubre de 2018, l'endemà passat del referèndum català, que la policia i la guàrdia civil van intentar impedir amb la repressió, el cap de l'Estat, el rei Felip VI, hereu de la corrupta dinastia borbònica i del dictador Franco, va pronunciar un discurs televisat en el qual va anomenar a totes les forces de l'Estat a combatre per tots els mitjans contra el desig del poble català de decidir lliurement el seu futur i a perseguir als dirigents republicans catalans.

En obediència d'aquest mandat, el Tribunal Suprem va iniciar el procés contra els dirigents catalans, un procés tractat presidit pel jutge Llarena, en el qual, com han denunciat eminents juristes, com el catedràtic de Dret Constitucional Javier Pérez Royo, l'acusació de rebel·lió, absurda sens dubte, tenia la missió d'evitar que el judici se celebrés en un tribunal de Catalunya. Una demostració que el paper del poder judicial de la Monarquia no té una altra fi que defensar els interessos del capital financer, i de les seves institucions, corruptes, masclistes i xenòfobes. No en va es tracta d'un aparell judicial heretat del franquisme sense cap depuració.

Presidia el tribunal el jutge Pablo Llarena, expresident de l'associació dels jutges franquistes, i amb una llarga trajectòria de col·laboració amb el Partit Popular (és participant habitual en les activitats de la FAES). Un jutge el nomenament del qual per al Suprem va ser molt contestat (de fet, Jutges per a la Democràcia va presentar un recurs en els tribunals contra aquest nomenament)

En aquest judici, en el qual es va condemnar als dirigents catalans a llargues penes de presó pel nero de fet d'haver intentat complir el mandat que els havien donat els seus electors, es van calcigar els drets dels acusats, molts d'ells parlamentaris. Ara, el 19 de desembre el Tribunal de Justícia (Gran Sala) de la UE ha dictat sentència sobre la qüestió prejudicial plantejada pel Tribunal Suprem espanyol en relació amb la immunitat d'Oriol Junqueras, eurodiputat electe.

Recordem que Oriol Junqueras, llavors a la presó preventiva, va ser triat eurodiputat i proclamat com a tal en el "Boletín Oficial del Estado". No obstant això els injuriats tribunals que no van tenir més remei que permetre-li presentar-se i li van proclamar eurodiputat, no li van permetre recollir l'acta ni viatjar a l'Europarlament, per a poder mantenir-ho a la presó preventiva.

És més, el Tribunal Suprem, autèntic cap del franquisme judicial, que, per a cobrir les aparences, havia sol·licitat una pregunta sobre aquesta qüestió als tribunals de la UE, no va esperar a la resposta i va seguir endavant amb el judici i la sentència.

El tribunal europeu conclou que:
"L'article 9 del Protocol (núm. 7) sobre els privilegis i les immunitats de la Unió Europea ha d'interpretar-se en el sentit que: - gaudeix d'immunitat en virtut del paràgraf segon d'aquest article una persona que ha estat oficialment proclamada electa al Parlament Europeu quan es trobava en situació de presó provisional en un procés penal per delictes greus, però que no ha estat autoritzada a complir certs requisits previstos pel Dret intern després de la proclamació ni a desplaçar-se al Parlament Europeu per a participar en la seva primera sessió; - aquesta immunitat implica l'aixecament de la mesura de presó provisional imposada, a fi de permetre a l'interessat desplaçar-se al Parlament Europeu i complir allí les formalitats requerides. Si el tribunal nacional competent estima, no obstant això, que ha de mantenir-se la mesura de presó provisional després de l'adquisició per l'interessat de la condició de membre del Parlament Europeu, ha de sol·licitar al més aviat possible al Parlament Europeu que suspengui aquesta immunitat, conforme a l'article 9, paràgraf tercer, del mateix protocol"

No ens enganyem. La Unió Europea no és una institució democràtica ni des de lluny. La UE s'ha alineat amb l'Estat espanyol en cada pas contra el poble català. Però la UE no pot, sense deixar caure la seva màscara "democràtica", avalar les aberracions judicials. De fet cal recordar que el Tribunal Suprem no ha aconseguit que cap país, sigui de la UE o no, com el cas de Suïssa, avaluï les acusacions de sedició i rebel·lió, per les quals han estat sentenciats Oriol Junqueras i els altres presos polítics.

Ara tots els defensors de les sentències del procés vénen a dir que «be, hi ha hagut un error però no passa res». El cas és que sí que passa i molt. Qualsevol jutge mitjanament imparcial declararia nul·la la sentència perquè no s'ha permès prendre possessió a Junqueras i en haver pres possessió haurien de fer sol·licitat un suplicatori al Parlament Europeu.

A més aquesta sentència facilita l'accés al Parlament Europeu i a la immunitat de Puigdemont i Comín, eurodiputats electes en les llistes del PDCAT. De fet ja els han retirat la prohibició d'entrar en el Parlament Europeu i aviat poden aconseguir l'acta. La Fiscalia i el Suprem estan preparant ja el suplicatori al Parlament Europeu per a jutjar a Puigdemont i Comín. Són bastant esclaridores les declaracions de diversos constitucionalistes sobre aquest tema. I com els defensors del Règim s'han alarmat per la sentència. El canvi és palès entre els "comentaristes" de diferents mitjans, que comencen a parlar, oblidant-se del que deien fa fins i tot pocs dies, de "conflicte polític" i que "no es degué judicialitzar".

Si a Espanya hi hagués una justícia independent, ja s'estaria parlant de processar a Llarena i als altres jutges i fiscals del Suprem implicats per prevaricació.

L'única solució: Llibertat i democràcia

En aquest nou escenari l'única solució, que anem reiterant des que van entrar a la presó és la immediata llibertat de tots els detinguts.

A més, cal remoure l'obstacle que suposa per a la democràcia, per als drets dels treballadors, de les dones, de la joventut, dels pobles, el poder judicial franquista, la qual cosa reclama amb urgència la República. Començant per eliminar l'Audiència Nacional i tots els tribunals especials i el processament de tots els jutges implicats en aquesta persecució. D'aquí l'actualitat de la lluita per la democràcia, per la República.

Un govern pendent

Encara no s'ha format govern. Però una cosa està clara: respondre a les reivindicacions dels treballadors i les exigències democràtiques dels pobles, i en particular el català, exigeix derogar les contrareformes, posar fi a les retallades, donar satisfacció a les reivindicacions, alliberar als presos: en funció d'això serà jutjat el govern que s'anuncia amb l'abstenció probable d'ERC.

Els que som partidaris de la unitat dels treballadors i l'autodeterminació dels pobles, els partidaris de la Unió Lliure de repúbliques de l'estat espanyol exigim:

Llibertat per a Oriol Junqueras i altres dirigents republicans!

Llibertat dels presos polítics!

El Labour Party s'enfonsa en els seus bastions obrers que van votar pel Brexit¹

És una derrota històrica per al Labour Party que ha perdut, en les eleccions de 12 de desembre, 2,5 milions de vots i 59 diputats en el Parlament. Però per a comprendre la profunditat política de la derrota, no és possible cenyir-se a aquestes xifres, ja que amb 10 milions de vots, Corbyn ha obtingut més vots que Blair en 2001 i Brown en 2005, que no obstant això van ser elegits amb una majoria de diputats (el sistema electoral britànic no és proporcional). Certament, el Labour ha perdut un 8% en 2019 respecte dels seus resultats de 2017, però perd de fet un 10,4% de mitjana en les circumscripcions que van votar massivament "Leave" en el referèndum de 2016 per a la sortida de la UE. Nacionalment, els conservadors progressen molt poc (+1,2%), però Johnson ha guanyat un 6% en les circumscripcions que van votar Leave, el Brexit Party progressa en un 3,8% en aquestes circumscripcions. De les 59 circumscripcions perdudes, la majoria són circumscripcions del centre i nord d'Anglaterra, el "mur vermell", les regions fortament obreres del país i tradicionalment partidàries del Labour (entre les 100 circumscripcions amb més alts índexs de famílies obreres, el Labour ha passat de 72 a 53 diputats, els conservadors de 13 a 31). Són regions que van votar massivament per la sortida de la UE en 2016, en molts casos per més del 65%, arribant al 75%, contra el 52% en l'àmbit nacional.

En 2016, el vot Leave en el nord i el centre d'Anglaterra així com al País de Gal·les va ser l'expressió en el terreny electoral de la indignació dels milers de treballadors i les seves famílies per als qui el tancament de mines i la desindustrialització a partir dels anys 80 van significar una explosió de la misèria, l'atur i els treballs precaris. L'ona de xoc que va provocar aquest rebuig ha estat l'accelerador de tota la crisi política de les institucions britàniques fins avui. La negativa de Corbyn i de la direcció del Labour Party, que han fet campanya per un segon referèndum, a posar-se al capdavant d'aquesta revolta és el que està en l'origen del seu enfonsament en els seus bastions obrers. No bastava amb prometre renacionalitzar els ferrocarrils, salvar el NHS, acabar amb les contrarefor-

mes imposades al país pels conservadors i el Labour Party de Blair i Brown. No podia haver-hi victòria sobre la base de la negació de la revolta popular de 2016.

Ja en 2016, Corbyn va fer campanya pel manteniment dins de la UE. L'esquerra del Labour Party que dirigeix juntament amb John McDonnell ha buscat des de 2015 la conciliació amb l'aparell del partit (els funcionaris, representants locals i diputats) que continua estant en gran manera en mans dels blairistas. En l'actual situació de crisi política i institucional, Corbyn i McDonnell han fet una campanya dirigida a la petita burgesia de Londres, als sectors del capital financer favorables al manteniment a la UE, així com als dirigents dels principals sindicats britànics que, en la seva pràctica totalitat, expliquen des de 2016 que la UE està en l'origen de tots els drets obrers i és l'única garantia de salvaguardar-los. Els que viuen cada dia la liquidació de les últimes fàbriques, el tancament dels serveis públics, els contractes zero-hora, les morts a l'hospital per falta de llits, l'atur i els miserables subsidis no els han cregut. Aquesta previsible desfeta provoca també el desconcert i la desorientació dels milers (gairebé 400 000) que s'han afiliat o unit al Labour Party des de 2015 per a donar suport a Corbyn, per a trencar amb el blairisme que estava en camí de destruir completament el partit.

Però, contràriament al que diuen els comentaristes periodístics, la victòria de Johnson és moderada. A Escòcia, els independentistes del SNP guanyen en 48 de les 59 circumscripcions escoceses i la dirigent del SNP, Nicola Sturgeon, ha declarat també que organitzarà un nou referèndum per la independència. Des de 2010, l'ascens del SNP és una expressió del rebuig dels dos partits tradicionals del govern, però sobretot del Labour Party del qual Escòcia era encara fa uns anys un bastió i on avui no queda més que un diputat. Johnson tal vegada aconsegueixi que s'aprovi ràpidament el pla Brexit negociat amb la UE. Però aquest pla probablement implica el risc de fer volar en trossos el fràgil equilibri institucional que perpetua la partició d'Irlanda, acce-

lerant la reunificació. El principal partit unionista (partidari de l'annexió d'Irlanda del Nord al Regne Unit) d'Irlanda del Nord i suport del govern de Theresa May, el DUP, ha perdut 2 diputats i amb això la seva majoria absoluta a Irlanda del Nord. L'existència mateixa del Regne Unit i de les seves institucions monàrquiques, que han mantingut la partició d'Irlanda i organitzat l'enfrontament entre els pobles, es trontollen avui sota els cops de la crisi política. Finalment, les promeses de Johnson d'acabar amb l'austeritat i invertir a l'escola i el NHS demostren que tots temen el rebuig que es va expressar en el referèndum de 2016. En realitat i qualsevol que siguin els desenvolupaments del Brexit, l'economia britànica, com la de la resta d'Europa, està avui empresonada en la guerra comercial empresa per Trump contra la Xina. Les mesures econòmiques de Trump contra els països europeus per a permetre a l'imperialisme més poderós salvaguardar els seus marges de benefici, impliquen una acceleració ja en marxa de la desindustrialització de regions senceres. Els governs europeus, per a acatar les ordres contradictòries del capital, no tenen més opció que reduir de manera brutal els drets duaners i totes les reglamentacions imposades al capital per mínimes que siguin, i emprendre una confrontació majúscula amb la seva classe obrera per a reduir el cost del treball. El Brexit no és més que un símptoma agut de la crisi que travessa el capital financer i que condemna irremediablement a Europa a la decadència. El programa de Johnson de transformar el Regne Unit en paradís fiscal amb una mà d'obra barata s'enfrontarà, tard o d'hora, a la resistència de la classe obrera britànica. El vot del 23 de juny de 2016, la vaga dels metges interns en 2016, les nombroses vagues a les escoles, la vaga en les universitats de 2018 són tan sols les primeres manifestacions de la confrontació que s'anuncia. La vaga empresa el 5 de desembre pels treballadors francesos indica la sortida per a tots els treballadors d'Europa i aquesta és la raó per la qual els militants britànics i de tota Europa segueixen la seva evolució atentament.

¹ Reproduïm pel seu interès aquest article publicat a la web d'Informació Obrera <http://www.informacionobrero.org/el-labour-party-se-hunde-en-sus-bastiones-obreros-que-votaron-por-el-brexit/>

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta